

melig frist til afvikling af egen lejlighed og andre forpligtelser.

Med hensyn til den, der får en del af folkepensionen som plejehjemsophold, har der dannet sig det slangudtryk, at deres kontant-folkepension er »lommepege«. Da dette ord har en vis nedsættende klang, falder partierne over hinanden for at afskaffe denne ordning. Men her som på alle andre områder gælder det kendsgerningerne og ikke ordvalget. Hvis realiteterne skulle blive ændret, skal lovforslagets § 1, 2. pkt., selvsagt også ændres. Men reelt er der intet sket på feltet. Endnu da. Heller ikke ved den § 85 a, som Folketinget satte ind i bistandsloven umiddelbart før sin 1987-sommerferie, da valget stundede til. (Det skete ved L 120 i 1. samling i folketingsåret 1986-87).

Derfor bygger nærværende forslag på det hidtidige system.

For 1987 foreslår Fremskridtspartiet månedlig »lommepegeydelse« på 800 kr. Da ordningen forventes at komme til at omfatte ca. 47.000 pensionister, er fradragsbeløbet foran i de almindelige bemærkninger under punkt 2 opgjort som 47.000 multipliceret med 4.000 kroner månedligt.

Beløbet bliver selvsagt mindre i det omfang, Fremskridtspartiet får gennemført sine forslag om, at de ældre (og de handicappede) kan blive i eget hjem, så længe de selv ønsker det, gennem forbedret hjemmehjælp (også om aftenen og i weekenden), bedre kollektivboliger og »datterløn« til den pårørende, der i hjemmet vil passe en gammel far eller mor (L 183 af 13. februar 1979, se Folketings-tidende 1978-79, forhandlingerne sp. 6318 og 8356 samt tillæg A sp. 3183).

Til § 2, stk. 1, nr. 1

1. En virkelig god anvendelse af skatteyderpenge er at give den, der har puklet årtier, økonomisk mulighed for at nyde nogle gode år, før helbredet begynder at vakle.

Fremskridtspartiet har derfor den største sympati for at nedsætte den almindelige folkepensionsalder fra de 67 år, som har været aldersgrænsen lige siden 1956.

Ulykkeligvis har virkelighedsbevidste mennesker i Gældsdanmark 1987 ikke noget at have sympati i.

At en generel nedsættelse af pensionsalderen er uforsvarlig på nuværende tidspunkt, er ikke Fremskridtspartiets skyld. Det er konsekvensen af den hidtil førte politik med dens store underskud, der viser, at dansk produktion er for lille. Vi skal producere mere for at undgå fremtidig gældsætning

og for at tilbagebetale med rente og renters rente de reelt over 400 milliarder kroner, vi allerede netto skylder udlandet (jf. side 4 i Fremskridt fra 10. april 1987). Derfor er det nødvendigt, at der bestilles mere i Danmark. Følgelig er tiden ikke til, at flere aldersklasser får lov til at gå tidligere på pension, og da slet ikke i en tid, hvor arbejdsstyrken formindskes som følge af de faldende fødselstal i slutningen af 1960'erne og i 1970'erne.

Socialministerens svar på Folketingets Socialudvalgs spørgsmål 1 ad L 97 af 5. december 1978 oplyste, at en pensionsaldernedsættelse til 65 år i 1980 ville koste skatteyderne 1,4 milliarder kroner (før skat). Dette beløb er i sig selv ikke afskrækkende. Men for at vi kan blive udlandsgælden kvit, er det nødvendigt, at alle, som kan arbejde, også pukler på med at skabe den fornødne produktion. Her har vi den afgørende bremse, der hindrer, at vi kan nedsætte den almindelige pensionsalder.

Den fornødne samfundsøkonomiske baggrund for lavere pensionsalder end 67 år foreligger først, når vor valutastilling over for udlandet kommer op på en reservekapital i form af nettotilgodehavender svarende til ca. 10 pct. af nationalproduktet, og når dette tillige er blevet en halv gang større og fordelt med langt større vægt på nytteproduktion.

Nedsættelse af pensionsalderen til 62 år for personer med lav indtægt (skønsmæssigt ca. 35.000) blev foreslået af de radikale op til kommunevalget i 1978. Socialministeren kommenterede i Folketinget den 24. januar 1978 dette forslag:

»Forslaget er begrundet dels i ønsket om at skaffe arbejdspladser til personer under 62 år og dels i ønsket om at give mulighed for gradvis at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet.

Regeringen ønsker også flere i arbejde, men vi ønsker ikke pensionsalderen sat ned til 62 år som led i en beskæftigelsesforanstaltning. Vi ønsker således ikke pensionsalderen brugt som et konjunkturpolitisk redskab. Nu er regeringen heller ikke så pessimistisk som de radikale med hensyn til arbejdsløsheden. Af bemærkningerne til forslaget fremgår, at det høje ledighedsniveau antages at blive et mangeårigt problem. Jeg har mærket mig, at i hvert fald Venstre heller ikke deler den opfattelse.«

Personer under 67 år, der er uarbejdsdygtige af den ene eller anden grund, skal naturligvis have offentlig hjælp. Denne bistand hører blot ikke under folkepensionslovgivningen. Nærværende lovforslag berører derfor ikke disse personer.

Dette sker ud fra den principielle opfattelse, at folkepension skal være en ret, man opnår ved at